

Sandefjord, 14. desember 2014. Vedtak i sak 184-2014.

Klager: NN

Innklaget: Gothia AS, Postboks 115, 7901 Rørvik.

Saken gjelder: Om varsler er avsendt på betryggende måte. Om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57. Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Kravet gjelder en ubetalt kontrollavgift ilagt av XX AS 04.03.14. Årsaken til illeggelsen var «Billett utløpt». Hovedkravet utgjør kr 760. Utenrettslige inkassokostander er lagt til kravet med kr 640. Så vel hovedkrav, som kravet på inkassokostnadene, er bestridt.

2. Saksforholdet.

Kontrollavgift ble sendt klager i post fordi klager kjørte fra stedet før parkeringsvakten fikk festet blanketten bak viskerbladet på bilens frontrute. Den «gule slippen» ble sendt til den adresse som eieren av bilen var registrert på. Adressen svarte til klagers private adresse.

Klager påklagde illeggelsen i brev 07.03.14 til fordringshaver. Han erkjente i brevet å ha mottatt kontrollavgiften og opplyste blant annet at han ikke kunne godta kravet uten å få nærmere opplysninger om det rettslige grunnlaget. Klagen var skrevet på brevarket til «YYadvokatene», og var signert av skyldner, som også var oppgitt som ansvarlig advokat i saken.

Fordringshaver avviste klagen i brev 17.03.14. Det ble blant annet redegjort for at billetten som ble observert liggende i kjøretøyets frontrute, ikke var gyldig for parkering på det aktuelle tidspunktet fordi billetten på kontrolltidspunktet var utløpt med 20 minutter. Kravet ble opprettholdt og det ble orientert om videre klageadgang til Parkeringsklagenemnda. Brevet var adressert til «NN, Postboks ZZ, postnr/sted», som var advokatfirmaets postadresse.

Klager opprettholdt klagen og sendte saken til Parkeringsklagenemnda i brev 27.03.14. Han viste blant annet til at fordringshaver ikke hadde gitt ham det rettslige grunnlaget for kravet som var fremmet mot ham, og at han heller ikke hadde fått svar på de opplysningene han hadde bedt om. Også denne klagen var sendt på YYadvokatenes brevark.

Parkeringsklagenemndas sekretariat traff et begrunnet vedtak 10.04.14. Konklusjonen var at det etter sekretariatets syn var "åpenbart" at klagen ikke ville kunne føre frem ved nemndbehandling, og det ble i så måte vist til tidligere praksis. Vedtaket var adressert til «NN, YYadvokatene, Postboks ZZ, postnr/sted»

Kravet ble inkassovarslet 03.06.14. Varslet ble sendt klagers forretningsadresse (advokatfirmaets adresse). Da kravet ikke ble betalt innen fristen på 14 dager, ble inkassosaken overført til innklagede for innfordring. Betalingsoppfordring tillagt tariffmessig inkassosalær etter lett sats ble sendt 25.06.14. Grunnet manglende betaling ble også «Varsel før tungt salær» sendt. Alle kravbrevene var adressert til klagers forretningsadresse.

Da kravet fortsatt ikke ble betalt ble, kravbrevet «Varsel om tvangsinn driving jf. Tvfbll. § 4-18 og 4-19» sendt 09.09.14. Dette var adressert til klagers private adresse.

Klager fremsatte klage for Inkassoklagenemnda og sendte brev til innklagede 11.09.14. I klagen ble det vist til at saken i korte trekk gjelder «protest på en kontrollavgift som er ilagt etter høyst uklare regler som derfor ikke verken er fastslått eller erkjent som rettmessig eller forfalt». Det ble vist til at klager verken hadde mottatt inkassovarsel eller betalingsoppfordring, og at det i denne saken ikke forelå gjeld som er fastslått.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda oversendte klagen til innklagede som i brev av 29.09.14 opplyste at både faktura, inkassovarsel og betalingsoppfordring var sendt til samme adresse; NN, Postboks ZZ, postnr/sted. Ingen av varslene var mottatt i retur. Det ble anført at første henvendelse fra innklagede ble mottatt først 16.09.14, altså etter at inkasso var iverksatt og klager var varslet om at rettslige skritt ville bli iverksatt.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda avviste klagen i brev av 08.10.14. Beslutningen var begrunnet med at varslene var ansett som betryggende avsendt, og at skyldneren da hadde risikoen for mottak av varslene. Det ble lagt til grunn at varslene var sendt til samme adresse som fakturaen, som klager selv hadde erkjent mottagelsen av. Det ble videre lagt til grunn at inkassopågangen var iverksatt etter at skyldners klage var avvist av Parkeringsklagenemnda, og at det ikke var anført at saken var påklaget videre slik at kravet fremsto som rettmessig da inkasso ble iverksatt.

Klager opprettholdt klagen i brev 14.10.14 og viste blant annet til at varslene ikke var sendt til samme adresse, i det kontrollavgiften var sendt til hans private adresse, og ikke til kontoradressen, slik innklagede hadde opplyst. Det ble vist til at han ikke hadde fått svar på sin e-post av 09.05.14, og at han således hadde holdt klagen gående. Vedlagt klagen lå kopi av brev 11.04.14 til Parkeringsklagenemnda, e-post korrespondanse mellom klager og sekretariatet for Parkeringsklagenemnda i perioden 25.04.14 til 09.05.14, samt klagers brev til innklagede, datert 11.04.14.

Med bakgrunn i opplysninger fremkommet i klagers opprettholdelse av klagen kontaktet Inkassoklagenemndas sekretariat innklagede med anmodning om å dokumentere og redegjøre for hvilke adresser som var benyttet i innfordringen. Innklagede svarte at den «gule slippen» var sendt til adressen som er registrert i motorvognregisteret (privatadressen), men at adressen ble endret til postboksadressen etter at fordringshaver mottok klage fra klager på fakturaen.

Med bakgrunn i de nye opplysningene i saken ble saken tatt opp med nemndleder og anbefalt ført for Inkassoklagenemnda. Nemndleder besluttet at saken skulle behandles i nemnda.

3. Partenes anførsler

Klager anfører i klagen 11.09.14 at det ikke foreligger noen gjeld som er fastslått. Kravet i denne saken gjelder en kontrollavgift som er ilagt på uriktig grunnlag, og som er bestridt og avvist. Det er kun rettmessige og forfalte krav som kan tvangsinnføres – det er ikke tatt hensyn til dette når det er sendt «Varsel om tvangsinnførelse».

Det anføres videre at god inkassoskikk er brutt. Det kan kun kreves inkassosalær om kravet er rettmessig og forfalt, dernest at det er sendt «Varsel», og deretter «Betalingsoppfordring», jf. Inkassoloven §§ 9 og 10. Klager har verken mottatt «Varsel om inkasso» eller «Betalingsoppfordring».

I brev 14.10.14 vises det til at det av innklagedes redegjørelse fremgår at de har innhentet både virksomhetsadresse og privatadresse, og sammenblander disse. Dette til tross for at bilen er privat registrert. Bilen er ikke en del av advokatvirksomheten og er uomtvistelig registrert på privat adresse. Det er derfor feilaktig å adressere påkrav, betalingsoppfordring etc. til annen adresse enn den som bilen er registrert på – dersom dette er gjort som påstått av innklagede. Klager påpeker at han ikke har noen grunn til å gi ukorrekte opplysninger om post er mottatt eller ikke, men vil understreke at han faktisk ikke har mottatt verken betalingsoppfordring, brev med varsel om økning av salær, eller brev med varsel om rettslige skritt på sitt forretningssted – slik det er påstått av innklagede. Å sende krav til kontoradressen er åpenbart feil.

Det anføres videre at selve inkassovarselet «—som jeg har mottatt og klaget på, ble sendt av firmaet: ?? Finance AS. Heller ikke inkassovarselet er således sendt av innklagede. Det opprettholdes fra klagers side at innklagede ikke har sendt inkassovarsel (det ble sendt av ett annet firma), og at de øvrige lovpålagte brev og varsler ikke er mottatt. Og uansett har de eventuelt blitt sendt til feil adresse».

Det anføres også at å kreve kr 640, pluss renter for et uriktig krav på kr 760 oppfattes som klart uriktig.

Det vises til at dialogen med Parkeringsklagenemnda har fortsatt. Klagen er således holdt gående, og er ikke avsluttet. Parkeringsklagenemnda synes ikke å ville forstå klagen, og den klarer heller ikke å redegjøre for hvilken definisjon som nødvendigvis må gjelde for parkering i området.

Det anføres at for at et krav skal være rettmessig vil det blant annet være krav som følger av rettskraftig dom eller anerkjennelse eller aksept fra en debitor. Kravet fra XX i denne sak oppfyller ingen av delene og er omtvistet. Heller ikke det forhold at Parkeringsklagenemnda har avvist klagen (i første omgang) gir kravet rettmessighet. Det vises her til hva Parkeringsklagenemnda selv skriver i sin standard orientering: «nemdas avgjørelser er kun rådgivende ovenfor partene». I denne saken er det altså XX som hevder å ha et krav, og det er dermed p-selskapet som har bevisbyrden for kravet, og som i tilfelle må besørge rettmessighet av kravet før inndrivelse. Det kan ikke være slik at man skal måtte behøve å gå til sak for å bevise at man faktisk ikke gjorde annet enn en kort stans for levering av et glemt brev, noe som oppholdt den p-plassen adskillig kortere enn de 3-tre minutter som angis som en veiledning i standardvilkårenes pkt 4.4., og som ble beskrevet i klagen til Parkeringsklagenemnda som den minimumstid som må være tillatt å stå uten gyldig billett. En kort stans på angjeldende område er ikke i strid med standardvilkårene og skal ikke berettige kontrollgebyr.

Innklagede anfører at første henvendelse fra klager ble mottatt 16.09.14.

Kontrollavgiften er sendt klager pr post ettersom han kjørte av sted før betjenten fikk festet kontrollavgiften under vindusvisker. Faktura er sendt til adressen som er registrert i motorvognregisteret og er erkjent mottatt.

Klagen behandles og avvises av XX, Parkeringsklagenemndas sekretariat og leder. Klagen er behørig tilbakevist.

Inkassovarsel og betalingsoppfordring i samsvar med inkassoloven §§ 9 og 10 er sendt til samme adresse som klager selv benyttet da han påklagde avgiften. Adressen som er benyttet samsvarer med adressen til klagers advokatfirma, en adresse som er registrert både i Brønnøysundregisteret samt på 1881. Ingen returpost er mottatt.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 24. november 2014. Vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom kravet ikke er korrekt varslet eller der skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere.

Inkassoklagenemnda har først vurdert om kravet er korrekt varslet.

Før utenrettslig inndrivning kan iverksettes, må fordringshaver eller inkassator, i samsvar med inkassoloven § 9, etter kravets forfall, ha sendt skyldneren skriftlig varsel på papir om at inkasso vil bli satt i verk og i varslet ha gitt skyldneren en betalingsfrist på minst 14 dager som må ha løpt ut uten at beløpet er betalt. I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 57 uttalelser om hvordan varselet skal sendes. Det heter der blant annet:

Departementets forslag innebærer at skyldneren får risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem. (...) dette vil kun gjelde dersom varsel er avsendt på en betryggende måte, til en adresse hvor det er god grunn til å regne med å nå skyldneren. Hvis ikke fordringshaveren eller inkassatoren har holdepunkter for at skyldneren kan nås på annen adresse, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Er ingen adresse oppgitt må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som er registrert av folkeregisteret.

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene og har lagt til grunn at fremlagte kopier av inkassovarsel og betalingsoppfordring anses tilstrekkelig som bevis for betryggende avsendelse. Nemnda legger til grunn at selve kontrollavgiften ble sendt klagers private adresse, men at adressen ble endret til forretningsadressen etter at klager selv benyttet denne adressen i sin kommunikasjon både med fordringshaver og Parkeringsklagenemnda. Inkassovarsel og betalingsoppfordring var således adressert til advokatkontoret, der klager er ansvarlig deltaker og daglig leder. Nemnda er av den oppfatning at klager her, ikke bare har gitt en åpning for at kontoradressen var en adresse han kunne nås på, men at dette var en adresse han selv ønsket å benytte i kommunikasjonen rundt kravet.

Nemnda har for øvrig merket seg at klager, som er advokat, i sin klage 11.09.14 til Inkassoklagenemnda har opplyst at inkassovarselet ikke er mottatt, mens han i brev til nemnda 14.10.14 der klagen opprettholdes, skriver følgende: «For øvrig vil jeg tilskytte at selve inkassovarselet – som jeg har mottatt og klaget på, ble sendt av firmaet: ?? Finance AS. Heller ikke inkassovarselet er således sendt av Gothia AS». Identisk adresse er benyttet i inkassovarslet og i betalingsoppfordringen. Ingen av brevene er kommet i retur.

Inkassoklagenemnda legger etter dette til grunn at både inkassovarsel og betalingsoppfordring er sendt til en adresse avsender hadde god grunn til å tro de ville nå klager på, og de regnes derfor som mottatt av ham.

Inkassoklagenemnda har deretter vurdert om innsigelsen om at kravet ikke var rettmessig fastslått da inkasso ble iverksatt, kan frita klager for de utenrettslige kostnadene.

Innklagede har til dette anført at første henvendelse fra klager ble mottatt 16.09.14. Dette var to og en halv måned etter at saken var overført til inkasso og inkassokostnader var påløpt. Klager har anført at han førte en løpende dialog med fordringshaver og Parkeringsklagenemnda. Selv om han ikke fikk medhold i klagen, fremsto ikke kravet som rettmessig siden nemndas vedtak kun er rådgivende for partene.

Nemnda er av den oppfatning at fordringshaver, som det klare utgangspunkt, har plikt til å informere inkassator om at det er fremmet innsigelser mot et krav som oversendes til inkasso. I denne saken var imidlertid klagers innsigelser vurdert opp mot gjeldende regelverk av både fordringshaver, Parkeringsklagenemndas sekretariat og nemndas leder. Det siste ble klager blant annet informert om i en e-post som er fremlagt, og som er datert 09.05.14. Det fremgår her klart at saken derved var endelig avgjort. Klager hadde således fått skriftlig beskjed om at klagen var endelig avgjort før kravet ble inkassovarslet og siden oversendt til inkasso. Nemnda er dessuten av den klare oppfatning at klager, med dette som utgangspunkt, hadde en aktivitetsplikt dersom han fortsatt bestred kravets rettmessighet. Han ble i inkassovarselet orientert om at kravet ville bli sendt til inkasso ved manglende betaling innen oppgitt betalingsfrist. I betalingsoppfordringen ble klager oppfordret til å fremsette innsigelser innen 14 dager, uten at dette skjedde.

Nemnda ser det slik at det under disse omstendigheter ikke var noen rimelig grunn for innklagede til å vurdere holdbarheten av den ilagte kontrollavgift før inkasso ble iverksatt. Under enhver omstendighet burde klager ha fremsatt innsigelsen overfor inkassator på et langt tidligere tidspunkt. Det er nemndas klare oppfatning at klager i dette tilfelle er nærmest til å bære risikoen og kostnadene ved at utenrettslig inkasso ble iverksatt og at inkassokostnader påløp.

Størrelsen på inkassokostnadene følger av inkassoforskriften §§ 2-2 og 2-3. For krav inntil kr 2500 fremgår det av § 2-2 at den maksimale beløpsatsen for skyldners erstatningsplikt for de utenrettslige inkassoomkostningene er 0,5 ganger inkassosatsen. Inkassosatsen utgjør i 2014 kr 640. Av § 2-3 fremgår det,

slik det også var varslet om i betalingsoppfordringen, at salæret kunne økes til dobbel sats dersom betalingsfristen i varselet ble oversittet med mer enn 28 dager.

Klagen har etter dette ikke ført frem, og klager plikter å erstatte fordringshavers inkassoomkostninger.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis ikke medhold og plikter å betale de utenrettslige inkassoomkostningene.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda